

PROTOKÓŁ posiedzenia

Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego - obrona rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej

*15 marca 2019 r. (piątek)
godz. 10.30*

WIA 0010/7/2018-2019

Szczecin, 15 marca 2019 r.

**PROTOKÓŁ
POSIEDZENIA RADY WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
UNIwersytetu Szczecińskiego w dniu 15 MARCA 2019 R.**

Głos zabrał Dziekan Wydziału Prawa i Administracji dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US, który po otwarciu posiedzenia poinformował członków Rady Wydziału, że jego przedmiotem będzie publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej pt. „Obowiązek alimentacyjny wobec przysposobionego”. Dziekan przywitał recenzentów: dr hab. Joannę Haberko prof. UAM oraz prof. dra hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, a także Promotora dra hab. Janusza Gajdę prof. UJK.

Część JAWNA

Dziekan poinformował członków RW, że na posiedzeniu w dniu 25.01.2019 r. Rada Wydziału Prawa i Administracji podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony. Dziekan poprosił Doktorantkę o przedstawienie głównych założeń rozprawy doktorskiej oraz dokonanych w niej rozstrzygnięć.

Głos zabrała mgr Dorota Sobolewska i wygłosiła autoreferat, który stanowi załącznik do niniejszego protokołu.

Głos zabrał Dziekan Wydziału Prawa i Administracji i poprosił Recenzenta dr hab. prof. UAM Joannę Haberko o przedstawienie recenzji rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej.

Głos zabrała Recenzent dr hab. prof. UAM Joanna Haberko, która podziękowała za powierzenie funkcji recenzenta. Praca według Pani Recenzent spełniła wszelkie wymogi stawiane przepisami, a w szczególności art. 13 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, który to przepis na podstawie art. 175 przepisów wprowadzających ustawy o szkolnictwie wyższym i nauce ma zastosowanie w tym postępowaniu. Pani Recenzent wskazała, że problematyka pracy jest społecznie doniosła, a temat ważny. Ponadto zaaprobowała sformułowanie tematu. W dalszej kolejności stwierdziła, że obowiązek alimentacyjny w zakresie opisanym przez Doktorantkę jest naturalną konsekwencją przysposobienia i nawiązania określonego stosunku prawnego. W ocenie Pani Profesor praca jest nowatorska i wniesie wiele do nauki prawa, zwłaszcza że do tej pory nie ukazało się żadne opracowanie monograficzne poruszające ten problem. Zdaniem Pani Recenzent obrany temat jest trudny, ponieważ nie można było ograniczyć się w prowadzonych badaniach wyłącznie do prawa rodzinnego, konieczne były nawiązania do

innych dziedzin prawa cywilnego, w szczególności do prawa zobowiązań, czy części ogólnej prawa cywilnego. Pani Profesor zaznaczyła, że Doktorantka poradziła sobie ze wszystkimi nawiązaniem do analizowanego problemu, choć niekiedy nawiązania do prawa zobowiązań były zbyt daleko idące. Pani Recenzent podkreśliła również, że czytając pracę odnosiła wrażenie, że skierowana jest ona do osób, które nie mają do czynienia z prawem rodzinnym. Zdaniem Pani Profesor język recenzowanej pracy był trudny, a rozważania były formułowane w taki sposób, że trudno było zrozumieć ich istotę. Praca czasami była trudna w odbiorze, chociażby z tego powodu, że w pracy nie było akapitów. Pani Recenzent, nie chcąc powtarzać treści swojej recenzji pracy, zadała Doktorantce pytanie związane z wątpliwościami dotyczącymi zasadności poruszania w pracy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego problemu medycznie wspieranej prokreacji. Pani Profesor sceptycznie podeszła do konieczności odniesienia się przez ustawodawcę do sytuacji, gdy dziecko poczęte w wyniku zastosowania technik wspomaganą prokreacji jest następnie adoptowane przez osoby z nim spokrewnione, a nawet przez genetycznych rodziców. W sytuacji adopcji dziecka przez genetycznych rodziców obowiązek alimentacyjny będzie wynikał nie z faktu biologicznego pochodzenia dziecka, a z faktu przysposobienia. Naturalną konsekwencją przysposobienia dziecka będzie fakt powstania obowiązku alimentacyjnego. Niezależnie od oceny, jaką można sformułować, to art. 75¹ KRO zakłada fikcję prawną, która dotyczy także obowiązku alimentacyjnego. Zatem nie liczy się genetyczny rodzic, ale tylko ten mężczyzna, który przed kierownikiem USC oświadczy że będzie ojcem dziecka urodzonego w następstwie procedury medycznie wspomaganą prokreacji. Podobnie sprawa się ma przy inseminacji. Pani Profesor podzieliła trafność i prawidłowość tej pracy dotyczących rozwiązywalności stosunku przysposobienia. Za ciekawe Pani Recenzent uznała rozważania dotyczące umów alimentacyjnych. Doktorantka w pracy powołała się na art. 353¹ KC, jako podstawę do możliwości stosowania umów alimentacyjnych, gdy chodzi o realizację obowiązku alimentacyjnego. W tym miejscu Pani Recenzent przystąpiła do analizy art. 446 § 2 zd. 2 KC. Na tej podstawie zadała Doktorantce pytanie, czy wskazana w tym przepisie renta realizuje obowiązek alimentacyjny, czy też nie? Następnie Pani Profesor odniosła się również do problematyki związanej z rodzicami biologicznymi, których Doktorantka definiuje jako rodziców prawnych, a więc ustalanych nie na podstawie więzów krwi, ale na podstawie przepisów kodeksowych. Podsumowując swoją wypowiedź, Pani Profesor podkreśliła, że warsztat Doktorantki jest bardzo poprawny, a same tezy są stanowcze i postawione bezdyskusyjnie. Pani Recenzent dodała, że w pracy występuje imponujący wykaz literatury, co do którego nie ma żadnych zastrzeżeń.

Głos zabrał Dziekan i poprosił Recenzenta prof. dra hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego o przedstawienie recenzji rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej.

Głos zabrał Recenzent prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, który rozpoczął od podziękowania Radzie Wydziału za powierzenie funkcji recenzenta oraz możliwość kolejnego pobytu w Szczecinie. Recenzent wskazał, że ocena pracy jest zdecydowanie pozytywna, dlatego też ograniczy się do kilku ogólnych uwag i sformułowania pytań do Doktorantki. W pierwszej kolejności podkreślił, że temat rozprawy doktorskiej został dobrze

dobrany, choć – zdaniem Recenzenta – zaobserwować można pewien deficyt jednolitych tematów rozpraw doktorskich, które zazwyczaj są kombinowane. Pan Profesor wskazał, że jest to praca o obowiązku alimentacyjnym, co mogło doprowadzić do powstania pewnego ryzyka, że w pracy przeważą tematyka ogólna dotycząca obowiązku alimentacyjnego, zaś wątki odnoszące się do przysposobienia będą obecne, ale nie dominujące. Stąd też w opinii Recenzenta na aprobatę zasługuje, że Doktorantka maksymalnie wydobyła wszystkie wątki, które wiązały się ściśle z alimentacją przysposobionego. W dalszej kolejności Recenzent podkreślił, że wśród tez przedstawionych w pracy szczególne zainteresowanie wzbudziły dwie tezy dotyczące związku pomiędzy rozwiązaniem przysposobienia a alimentacją. W pełni podzielił krytyczne oceny Doktorantki o treści art. 125 i 126 KRO, które Recenzent uznał za ważną wskazówkę dla ustawodawcy tworzącego przyszłe regulacje w tym zakresie. Praca zdaniem Recenzenta dotyczy materii całego prawa rodzinnego, dlatego też Doktorantka wykazała się wszechstronną wiedzą o tym prawie. Recenzent wskazał, że swoje uwagi krytyczne sformułował pod kątem przyszłej publikacji pracy, ponieważ praca w ocenie Pana Profesora zasługuje na publikację. Jednak pewne wątpliwości wywołały kwestie terminologiczne, których uporządkowanie, ze względu na treść przepisów, nie będzie proste. Sam ustawodawca nie jest jednoznaczny w treści przepisów prawnych dotyczących alimentacji, posługując się raz terminem „prawo” a raz terminem „obowiązek”, aby rozwiązać wskazane problemy pojęciowe. Stąd potrzebne jest, aby Doktorantka odniosła się do podstawowych pojęć prawa cywilnego, w szczególności części ogólnej. Pan Profesor zadał Doktorantce następujące pytania. Po pierwsze, jaki jest stosunek klauzuli zasad współżycia społecznego do nowych, ale jednocześnie już wcześniej występujących, klauzul generalnych takich jak dobre obyczaje lub słuszność? Po drugie, odnosząc się do rozważań prawoporównawczych zaprezentowanych w jednym z rozdziałów, dlaczego zawężono te rozważania do regulacji prawnych obowiązujących w Niemczech, Francji, Szwecji, Finlandii oraz Ukrainy?

Głos zabrał Dziekan. Podziękował Recenzentowi prof. dr hab. Krzysztofowi Pietrzykowskiemu i otworzył dyskusję, a także przypomniał, że pytania Doktorantce może zadawać każda osoba obecna na posiedzeniu Rady.

Głos zabrał dr hab. Marek Andrzejewski prof. US, który wskazał, że temat pracy doktorskiej został bardzo dobrze dobrany i zapewne opracowania komentarzowe będą wzbogacone o treść pracy Doktorantki, a ponadto Profesor zadał Doktorantce pytanie o ocenę obecnego stanu prawnego dotyczącego dyscyplinującego oddziaływania na dłużników alimentacyjnych.

Głos zabrał prof. dr hab. Łukasz Pohl i zadał Doktorantce dwa pytania. Po pierwsze, Profesor poprosił o przybliżenie kierunków zmian w regulacji prawnokarnej dotyczącej przestępstwa niealimentacji, a w szczególności, czy efektem tych zmian jest wyłącznie rozszerzenie penalizacji, czy też depenalizacji w tym zakresie. Po drugie, w związku z tym, że przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem zaniechania, Doktorantka została poproszona o przedstawienie definicji zaniechania.

Głos zabrał prof. dr hab. Piotr Łaski, który przedstawił Doktorantce następujący stan faktyczny. W danej sytuacji mamy do czynienia z brakiem wspólnego prawa ojczywego małżonków, z brakiem miejsca zamieszkania małżonków w tym samym państwie, a także występuje brak ich miejsca zwykłego pobytu. Dodatkowo miejsce zamieszkania przysposobionego jest odrębne od jego obywatelstwa. Na tej podstawie Profesor poprosił Doktorantkę, aby określiła prawo właściwe dla realizacji obowiązku alimentacyjnego w stosunku do przysposobionego.

Wobec braku dalszych pytań, **Dziekan WPiA** udzielił głosu Doktorantce i poprosił o udzielenie odpowiedzi na zadane pytania.

Głos zabrała mgr Dorota Sobolewska, która w pierwszej kolejności przystąpiła do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Panią dr hab. Prof. UAM Joannę Haberko dotyczących obowiązku alimentacyjnego wobec osób, które nie są rodzicami genetycznymi. Doktorantka wskazała, że istnieje możliwość ustalenia pochodzenia dziecka od określonej osoby. Możliwość taka wynika z Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. W przypadku adopcji całkowitej jest to niedopuszczalne ze względu na przepisy prawa rodzinnego. Niemniej jednak w adopcji pełnej i niepełnej taka możliwość istnieje. Z tego powodu Doktorantka podjęła się w swojej rozprawie doktorskiej przedstawienia koncepcji o istnieniu obowiązku alimentacyjnego w przypadku poczęcia dziecka w ramach sztucznej prokreacji. W swoich rozważaniach Doktorantka wzięła pod uwagę art. 75¹ KRO. W ocenie Doktorantki należało podjąć problematykę obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka urodzonego przez metody sztucznej prokreacji, którego ojcostwo ustalono zgodnie z art. 75¹ KRO, ponieważ nie zostało ono jeszcze podjęte w doktrynie prawa. W pracy Doktorantka rozpatrzyła trzy możliwości związane z rodzajami przysposobienia. Wnioski, do których Doktorantka doszła przedstawiają się następująco. W przypadku rozwiązania przysposobienia pełnego i niepełnego trzeba zwrócić uwagę, że obowiązek alimentacyjny powraca do stanu sprzed przysposobienia. Powstaje zatem możliwość ustalenia rodziców genetycznych. Nie wykluczone jest również to, że rodzic, który został wpisany do aktu urodzenia, może być rodzicem genetycznym. Stąd też w rozprawie doktorskiej podjęto się przeanalizowania wskazanego problemu, a badania zostały oparte z uwzględnieniem niemożliwości ustalenia dawcy nasienia.

Z takim stanowiskiem nie zgodziła się Pani Profesor Joanna Haberko, która zwróciła uwagę Doktorantki na treść art. 75¹ KRO odnoszącego się do technik heterologicznych. Na tej podstawie Pani Profesor wyraziła wątpliwości co do potrzeby doszukiwania się obowiązków alimentacyjnych rodziców genetycznych wbrew treści tego przepisu i przeciwko wynikającej z niego fikcji prawnej, która blokuje wiele możliwych rozwiązań. Doktorantka przyznała rację Recenzentowi w zakresie skutków obowiązywania art. 75¹ KRO, lecz wskazała również, że na początku prowadzenia swoich badań ten wniosek nie był taki oczywisty. Potwierdziła również, że w zasadzie taka możliwość nie istnieje, chyba że dawcy są wpisani do aktu urodzenia. W ocenie Doktorantki jest to możliwa interpretacja.

Odpowiadając na drugie pytanie dotyczące umów o alimenty Doktorantka wskazała, że są to umowy zawierane w sytuacjach, gdy żyje się w konkubinacie. Doktorantka w wyniku swoich badań doszła do wniosku, że ich charakter prawny najbliższy jest umowie darowizny. Te umowy mogą mieć szczególne zastosowanie zwłaszcza w perspektywie treści art. 446 § 2 KC. W pierwszej kolejności konieczne jest wskazanie kręgu osób, które spełniają ustawowy wymóg „osób bliskich”. Jeśli dana osoba zawarła umowę alimentacyjną, z której wynika, że jej zmarły konkubent współuczestniczył w ich utrzymaniu, to dla celów dowodowych umowa ta będzie miała duże znaczenie. Ponadto Doktorantka doszła do wniosku, że zastosowanie umowy alimentacyjnej w kontekście rozwiązania przysposobienia nie zastąpi rozwiązań wskazanych w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym, gdyż umowa nie pełniłaby funkcji ochronnej dla osób małoletnich, tak jak robią to uregulowania ustawowe.

Następnie Doktorantka przystąpiła do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego. Według Doktorantki funkcją i ideą zasad współżycia społecznego jest przede wszystkim zapewnienie elastyczności przy stosowaniu prawa i szersze spojrzenie na niektóre jego aspekty. W prawie rodzinnym nie zawsze jest możliwe ustalenie pełnego stanu faktycznego, stąd odwołania do zasad współżycia społecznego są bardzo liczne. Stanowią one również pewną ochronę dla osób zobowiązanych do alimentacji w przypadku przysposobienia. W doktrynie od wielu lat toczy się spór w zakresie relacji i zastąpienia zasad współżycia społecznego innymi zasadami. Doktorantka wskazała, że klauzula zasad współżycia społecznego powinna pozostać w regulacjach prawa rodzinnego, ponieważ im bardziej odpowiada w przeciwieństwie np. do zasady słuszności, która jest bardziej zrozumiała w zakresie prawa międzynarodowego. W dalszej kolejności Doktorantka przystąpiła do odpowiedzi na pytanie co do kryterium doboru porządków prawnych określonych państw dla rozważań prawnoporównawczych. W głównej mierze Doktorantką kierowała ciekawość co do sposobu przysposobienia i zakresu obowiązku alimentacyjnego. We Francji i Niemczech obowiązek alimentacyjny nie jest przedłużany po rozwiązaniu przysposobienia. Te rozwiązania skonfrontowano z systemami prawnymi, w których nie występuje rozwiązanie przysposobienia - szwedzki i fiński. Z kolei prawo ukraińskie zawiera w ocenie Doktorantki rozwiązania wręcz modelowe. Obowiązek alimentacji ma w nim charakter subsydiarny, przy czym istnieje taka możliwość, że sąd może stwierdzić istnienie obowiązku alimentacyjnego na okres dwóch lat po rozwiązaniu przysposobienia. W ocenie Doktorantki jest to dość ciekawe rozwiązanie, z którego wynika, że przysposabiający może być obciążony takim obowiązkiem w przypadku śmierci rodziców genetycznych, gdy jego możliwości majątkowe i zarobkowe pozwolą na wypełnianie tego obowiązku.

Przystępując do odpowiedzi na pytania zadane przez dr hab. Marka Andrzejewskiego prof. US, Doktorantka wskazała na duży problem społeczny, jaki wiąże się z egzekucją alimentów. Pomoc, jaką niesie ustawa o pomocy osobom uprawnionym do alimentów nie jest doskonałym rozwiązaniem, ponieważ zawiera szereg przepisów dyscyplinujących, które zmierzają do uzyskania od uprawnionych zwrotu wypłaconych świadczeń. Doktorantka przedstawiła także dane z ministerstwa, z których wynika, że skuteczność egzekucji od

dłużników alimentacyjnych w 2015 r. plasowała się na poziomie 13%, a w 2017 r. wskazano już 24%. W trakcie wypowiedzi Profesor Andrzejewski zwrócił uwagę Doktorantki na problem zatrzymania prawa jazdy jako środka przymusu zobowiązanego do świadczeń alimentacyjnych. Doktorantka odniosła się wówczas do dwóch wykluczających się orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, z których pierwsze stwierdzało niekonstytucyjność takiego rozwiązania. Następnie jednak w drugim orzeczeniu dopuszczono już taką możliwość. W ocenie Doktorantki zatrzymanie prawa jazdy stanowi ważne działanie dyscyplinujące, które niewątpliwie wpłynęło na zwiększenie dochodzenia alimentów. Doktorantka również przedstawiła przyszłe zmiany stanu prawnego, które mają umożliwić skuteczniejsze dochodzenie roszczeń alimentacyjnych.

Odpowiadając na pytanie zadane przez prof. dr hab. Łukasza Pohla, Doktorantka stwierdziła, że zmiany ustawowe dotyczące art. 209 KK miały zwiększyć penalizację przestępstwa niealimentacji. Doktorantka zaznaczyła, że wielokrotnie zastanawiała się nad ewentualnymi zmianami systemowymi związanymi z obowiązywaniem tego przepisu. Doktorantka poruszyła również kwestie związane z kosztami utrzymania więźniów. Zaznaczyła również, że w żadnym razie osadzanie nie przyczynia się do zwiększenia spełniania obowiązków alimentacyjnych i zabezpieczenia interesu dzieci. Doktorantka proponowała zmianę kary grzywny na kierowanie do robot publicznych i objęcie tych osób nadzorem kuratorskim związanym z aktywizacją zawodową. Odpowiadając na drugie pytanie dotyczące definicji zaniechania, Doktorantka stwierdziła, że takie zachowanie musi trwać dłuższy czas, a więc musi spełniać znamiona tego, że dana osoba nie spełnia obowiązku na czas. W trakcie wypowiedzi Doktorantki głos zabrał Profesor Ł. Pohl, prosząc o sformułowanie ogólnej, przyjętej przez Doktorantkę, definicji zaniechania. Doktorantka wskazała, że z zaniechaniem mamy do czynienia, gdy nie wykonujemy danej czynności prawnej. Profesor Ł. Pohl dopytał Doktorantkę, czy każdy przypadek niewykonanego działania jest przykładem działania zaniechanego? Ostatecznie Profesor Ł. Pohl doprecyzował pytanie i skierował uwagę Doktorantki na zasadę *impossibilium nulla obligatio est*. Głos w dyskusji zabrał Dziekan WPiA, dopytując Doktorantkę o niemożliwość świadczenia. W rezultacie Doktorantka wskazała, że nie potrafi tego opisać w tak szczegółowy sposób, aby usatysfakcjonować karnistę. Ponadto dodała, że jeśli adresat normy nie ma obowiązku spełnienia świadczenia, to nie można mówić o zaniechaniu.

Doktorantka podejmując się udzielenia odpowiedzi na pytanie Profesora P. Łaskiego poprosiła o ponowne nakreślenie stanu faktycznego. Profesor Łaski uściślił, że chodzi o wskazanie prawa właściwego dla realizacji obowiązku alimentacyjnego przy braku prawa ojczystego wspólnego małżonkom, braku ich miejsca zamieszkania w tym samym państwie oraz braku wspólnego miejsca zwykłego pobytu małżonków, a jednocześnie przysposobiony ma obywatelstwo odrębne od miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu. Doktorantka wskazała, że w UE obowiązuje odpowiedni akt regulujący kwestie wyboru właściwego prawa, według którego będzie realizowany obowiązek alimentacyjny. Doktorantka nie wyklucza zastosowania protokołu haskiego. Po wtrąceniu Profesora

Łaskiego wskazała na właściwy akt UE oraz kwestie polskiego prawa prywatnego międzynarodowego.

Głos zabrał Dziekan i w związku z brakiem dalszych zgłoszeń zamknął dyskusję. Następnie poinformował uczestników posiedzenia, że dalsza część obrad jest niejawną i poprosił osoby niebędące członkami Rady Wydziału oraz Doktorantkę o opuszczenie sali.

CZEŚĆ NIEJAWNA

Głos zabrał Dziekan i otworzył dyskusję nad publiczną obroną rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej.

Głos zabrała Recenzent dr hab. Joanna Haberko prof. UAM, która stwierdziła, [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Głos zabrał Recenzent prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Głos zabrał dr hab. Marek Andrzejewski prof. US, [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Głos zabrał prof. dr hab. Łukasz Pohl, [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Głos zabrał prof. dr hab. Piotr Łaski, [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Głos zabrał Dziekan [REDAKCYJNE]

[REDAKCYJNE]

Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej

Uprawnionych: 30
Obecnych: 20
Głosy nieważne: -

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Dorota Sobolewska	■	■	■

Rada Wydziału przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej mgr Doroty Sobolewskiej

Głos zabrał Dziekan i poinformował, że wobec przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej Rada przechodzi do uchwały w sprawie nadania mgr Dorocie Sobolewskiej stopnia doktora. Nikt z członków Rady nie wyraził woli zabrania głosu, Dziekan zarządził głosowanie tajne w sprawie nadania stopnia doktora i rozdanie kart do głosowania.

Podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia doktora mgr Dorocie Sobolewskiej

Uprawnionych: 30
Obecnych: 20
Głosy nieważne: -

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Dorota Sobolewska	■	■	■

Rada Wydziału nadała mgr Dorocie Sobolewskiej stopień doktora nauk prawnych.

CZĘŚĆ JAWNA

Głos zabrał Dziekan i poinformował Doktorantkę, że Rada Wydziału przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej uchwałą, a następnie działając na podst. art. 14 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym, nadała jej stopień doktora nauk prawnych, w dyscyplinie prawo.

Głos zabrała dr Dorota Sobolewska, która podziękowała promotorowi za pomoc w realizacji wymarzonego celu oraz za wszelką udzieloną pomoc w tym zakresie. Swoje podziękowania Doktorantka skierowała również w stronę recenzentów. Doktorantka podziękowała także Dziekanowi WPiA za obdarzenie zaufaniem i umożliwienie realizacji tego celu, a także podziękowała wszystkim członkom Rady Wydziału.

Głos zabrał Dziekan i wobec wyczerpania porządku obrad, zamknął posiedzenie Rady.

Protokolant
Wydziału Prawa i Administracji US

dr Szymon Słotwiński

Dziekan

dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US